

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE. — DOCTRINA. — JURISPRUDENȚĂ. — ECONOMIE POLITICĂ

DIRECTOR: C. G. DISSESCU

PRIM-REDACTOR: V. ATHANASOVICI

Redactori: PAUL NEGULESCU, DEMETRU NEGULESCU, ALEX. CERBAN, GEORGE MEITANI, G. G. DANIELOPOLU,
G. C. CRISTESCU, SILIU RĂDULESCU

REVISTA APARE
JOIA ȘI DUMINECĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: STRADELA SF. SPIRIDON, 3
TELEFON 41/57

REDACTOR-ADMINISTRATOR
B. P. RĂDULESCU

ABONAMENTELE

se fac pe an și pe jumătate de an
la 1 Ianuarie și 1 Iulie

Dela 1 Iulie până la 1 Sept. revista nu apare

GR. G. PĂUCESCU
FONDATOR-PROPRIETAR

Un număr: 50 bani

Un număr vechiu 1 leu

COSTUL ABONAMENTULUI

Pe an, 40 lei; pe jumătate an, 20 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaogă timbrul postal

SUMAR:

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ.— *Inalta Curte de casațiune și justiție, secțiunea I: Petrache Mărgărint cu Nicolae G. Iorga.*

Curtea de apel din București, secțiunea I: Iulius Grünfeld și alta cu Leopold C. Fischer.— Observație de d-l D. Alexandresco.

Tribunalul Ilfov, secț. III: Leopold C. Fischer cu Iulius Grünfeld și alta.

Deschiderea anului judecătorească 1915—1916.

Buletinul publicațiilor judiciare.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIUNE ȘI JUSTIȚIE

SECȚIUNEA I

Audiența dela 22 Mai 1915

Președinta d-lui G. N. Bagdat, prim-președinte

Petrache Mărgărint cu Nicolae G. Iorga

VÂNZARE IMOBILIARĂ. — CONSTATARE PRIN SENTINȚĂ JUDECĂTOREASCĂ. — LIPSĂ DE TRANSCRIERE. — TERȚII. — NE-OPUZABILITATE. — ART. 722 ȘI 723 PR. CIV.

Vânzarea verbală a unui imobil, constatată prin sentință judecătorească, nu poate fi opusă unui terțiu, care a cumpărat de bună credință acelaș imobil dela acelaș vânzător, decât dela data transcrierii hotărîrii, căci hotărîrea ținând, în specie, loc de act de vânzare, trebuie să fie transcrisă pentru a fi opozabilă terțiilor.

No. 343. — Casată, în urma recursului făcut de Petrache Mărgărint, sentința tribunalului Covurlui, secția II, No. 108 din 1914, în proces cu Nicolae G. Iorga.

S'au ascultat: citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier Gr. Ștefănescu; d-l avocat I. Vasiliu-Galați, pentru recurent, în desvoltarea motivelor de casare; d-l avocat Nicolae Oprea, pentru intimat, în combateri.

Curtea, deliberând,

Asupra motivelor de casare invocate:

«Eroare grosieră de fapt și de drept, când consideră vânzarea făcută de Ecaterina Ghețu către mine, în sensul că nu-mi eră mie opozabilă o sentință constatând o vânzare, fără a fi transcrisă conform art. 722, 723 pr. civ. Eroarea consistă și din faptul că tribunalul admite două măsuri, când respinge acțiunea mea, dar pe călcarea acelorași argumente, admite cererea reconvențională a pârâtului, obligându-mă a-i da un teren pe care-l stăpânesc de fapt și pe bază de acte transcrise și opozabile tuturor.

«Tribunalul, ca și judecătoria, judecând ca instanță de pace, nu au propus pacea, violând legea judecătorilor de pace».

Având în vedere că, prin sentința supusă recursului, tribunalul, confirmând cartea de judecată apelată, a respins ca neîntemeiată acțiunea intentată de Petrache Mărgărint, azi recurent, contra lui Nicolae Iorga, pentru revendicarea unei fâșii de teren, de trei metri lățime, din locul pârâtului, și a admis, în parte, acțiunea reconvențională a acestuia, obligând pe recurent să-i delase în plină proprietate o porțiune triunghiulară de teren, având bază de 0,76 c. m. în strada Română, iar vârful unde lățimea locului pârâtului este de 16 metri;

Având în vedere că rezultă din această sentință că recurentul și-a întemeiat acțiunea pe actul transcris la No. 561 din 1910, prin care a cumpărat locul dela Ecaterina Ghețu, în cuprinderea actului dotal al acesteia, transcris la No. 111 din 1881, iar pârâtul a invocat ca titlu de proprietate sentința tribunalului Covurlui, No. 263 din 1894, prin care s'a confirmat judecătorește vânzarea verbală a fâșiei de pământ în litigiu de către aceeaș vânzătoare către Panait Mărgărint, care, la rândul său, a transmis'o, odată cu schimbul locului său, pârâtului, prin actul transcris la No. 1188 din 1902;

Că recurentul s'a apărut, susținând că, deși vânzarea fășiei de pământ în litigiu, constatată prin sentința No. 263 din 1894, este anterioară vânzării către dânsul dela aceeaș vânzătoare, însă sentința ce o constată nu-i este opozabilă, nefiind transcrisă;

Că, tribunalul înlătură acest mijloc de apărare, pe motiv că transcrierea nu are loc atunci când un imobil s'a vândut de doi proprietari, ca în speță, și pe motiv că, chiar de s'ar admite că părțile în proces au cumpărat fășia în litigiu dela aceeaș persoană, Ecaterina Ghețu, dreptul pârâtului este opozabil recurentului, de oarece actul său de schimb din 1902 a fost transcris anterior actului de vânzare din 1910, invocat de recurent;

Considerând că, după art. 722 și 723 pr. civ., actele de înstrăinare a proprietăților nemișcătoare sau a drepturilor reale ce se pot ipoteca, trebuiesc a fi transcrise și că, până la transcriere, drepturile rezultând din acele acte, nu se pot opune celor de-al treilea, cari au drepturi asupra bunului nemișcător, chiar dacă au cunoștință de existența acelor acte, exceptându-se cazurile de violențe;

Considerând că, în conformitate cu aceste dispozițiuni de lege, vânzarea verbală a unui imobil, constatată printr'o sentință judecătorească, nu poate fi opusă unui terțiu care a cumpărat dela acelaș vânzător, decât dela data transcrierii hotărârii, căci hotărârea ținând, în specie, loc de act de vânzare, trebuie să fie transcrisă pentru a fi opozabilă terțiilor;

Considerând că, în speță, părțile invocând titluri de proprietate emenate dela acelaș proprietar, Ecaterina Ghețu, iar nu dela proprietari diferiți — cum inexact declară tribunalul — și sentința No. 263 din 1914, invocată de pârât, nefiind transcrisă, tribunalul a violat art. 722 și 723 pr. civ., când a decis că vânzarea constatată prin această sentință poate fi opusă recurentului;

Că, motivul ajutător al tribunalului că actul de schimb al pârâtului a fost transcris anterior actului de vânzare al recurentului, nu are nici o valoare, de oarece transcrierea schimbului dintre Panait Mărgărint și pârâtul Niculae Iorga s'a făcut pe numele lui Panait Mărgărint, iar nu pe acela al Ecaterinei Ghețu, și transcrierea făcută pe numele altei persoane decât proprietarul sau constituentul dreptului nu poate echivala cu transcrierea cerută de lege, cei de-al treilea nefiind obligați să cerceteze registrele de mutațiune decât pe numele celui cu care tratează;

Că, sentința tribunalului urmând să fie casată, pe motivul că pârâtul nu are un titlu de proprietate opozabil recurentului, devine fără interes de a se cerceta și motivul de casare întemeiat pe omisiunea tribunalului de a propune pacea părților, conform art. 81 din legea judecătorilor de ocoale.

Pentru aceste motive, casează.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI

SECȚIUNEA I.

Audiența dela 24 Aprilie 1915

Președinta d-lui St. Mladoveanu, consilier

Iulius Grünfeld și alta cu Leopold C. Fischer

NAȚIONALITATE.—DOBÂNDIREA NAȚIONALITĂȚII ROMÂNE.—CĂSĂTORIE.—FEMEE VĂDUVĂ.—DACĂ PERDE CALITATEA DOBÂNDITĂ PRIN CĂSĂTORIE.—ART. 12 ȘI 19 C. CIV.

AUTORIZAȚIE MARITALĂ.—ACȚIUNE ÎN JUSTIȚIE.—INTRODUCEREA SOȚIEI.—AUTORIZARE TACITĂ.—ART. 197 ȘI 198 C. CIV.

ACȚIUNE ÎN JUSTIȚIE.—MAI MULȚI PĂRĂȚI.—SCOATERE DIN CAUZĂ.—ART. 68 ALIN. 2 PR. CIV.

1° Din faptul că prin art. 19 din codul civil se spune în mod expres că româncea care se va căsători cu un străin, va urmă condițiunea soțului, și se adaogă că, devenind văduvă, ea va recăpăta calitatea de româncă, iar prin art. 12 se arată că străina ce se căsătorește cu un român, se va considera ca româncă, fără a se mai zice nimic de condițiunea ei când va deveni văduvă, rezultă că străina căsătorită cu un român și devenind văduvă, își păstrează naționalitatea dobândită prin căsătorie, adică rămâne tot româncă.

2° Autorizația soțului pentru ca soția lui să stea în judecată, putând fi și tacită, urmează că atunci când soțul, într'un proces ce intențază, introduce și pe soția sa, înțelege, chiar prin aceasta, a-i da autorizație de a sta în judecată, căci ar fi un *non sens* și o inconsecuență juridică ca, pe de o parte, soțul să voiască a se judeca cu soția lui, iar, pe de altă parte, să refuze a-i da convenita abilitare pentru ca să se poată apăra.

3° Când doi sau mai mulți pârăți sunt chemați în judecată, nici unul din ei nu poate cere scoaterea din cauză, oridecâteori se stabilește că reclamantul are un interes legitim de a-l reține alături de celelalte părți.

No. 95.— Admis, în parte, apelul făcut de Iulius Grünfeld contra sentinței civile a tribunalului Ilfov, secția III, No. 621 din 1914, în proces cu Leopold C. Fischer și altul.

S'au ascultat: d-nii avocați Emil Ottulescu și B. Missir, din partea apelanților Iulius Grünfeld și Hertha Grünfeld, și d-nii avocați N. Titulescu și Take Ionescu, pentru Leopold Fischer.

Curtea,

Asupra apelurilor făcute, de Iulius Grünfeld și Hertha Grünfeld, prin petiția înregistrată la No. 4867 din 1914, pe de o parte, și Leopold C. Fischer, prin petiția înregistrată la No. 8690 din 1914, pe de altă parte, în contra sentinței civile a tribunalului Ilfov,

secția III, No. 621 din 1914, prin care s'a admis ca fondată acțiunea intentată de acesta din urmă contra celui dintâi, pentru plată de dotă în valoare de 30.000 lei, proces la care a fost chemată de reclamant să fie față și Herta Fischer.

Având în vedere că, din actele aflate în dosar, din cele prezentate azi în instanță și din concluziile orale și scrise ale părților, se constată în fapt următoarele:

În ziua de 22 Decembrie 1912, după cum rezultă din extractul No. 3314 scos de pe registrul de stare civilă al comunei București, Leopold C. Fischer, funcționar la compania internațională de Vagons-lits din București, se căsătorește cu Herta Grünfeld, cu care ocaziune Iulius Grünfeld, tatăl acesteia, constituie ca dotă ficei sale suma de 30.000 lei, pe care, Leopold C. Fischer declară, prin actul dotal autentificat de tribunalul Ilfov, secția de notariat, la No 21.693 din 19 Decembrie 1912, că a primit-o chiar în acea zi la semnarea și autentificarea actului, iar Herta Grünfeld, care semnează și dânsa actul, declară că se mulțumește pe dota ce i s'a constituit.

La 21 Februarie 1913, adică după două luni dela căsătorie, Leopold Fischer face acțiune, înaintea tribunalului Ilfov, în contra socrului său Iulius Grünfeld, cerând ca acesta să fie obligat să-i plătească dota de 30.000 lei, care nu i s'a înmărat, deși în actul dotal a declarat că a primit-o, iar la 19 Martie 1913 introduce în cauză și pe soția sa Hertha Fischer, cu care deja se găsea în divorț, ca să fie și dânsa față la judecată, pentru ca hotărîrea ce se va da să-i fie opozabilă.

După ce procesul de divorț dintre soții Fischer a luat sfârșit prin pronunțarea despărțeniei, și hotărîrea s'a înscris la ofițerul stării civile din București în ziua de 18 Ianuarie 1914, tribunalul Ilfov secția III, judecând acțiunea formulată de Leopold Fischer contra lui Iulius Grünfeld, și a Herthei Fischer, azi Grünfeld, constată că dota de 30.000 lei n'a fost numărată celui dintâi de către cel de-al doilea și obligă, prin sentința No. 621 din 9 Octombrie 1914, pe Iulius Grünfeld, să plătească lui Leopold Fischer, suma arătată cu titlu de dotă, cu dobândă legală dela 21 Februarie 1913, data intentării acțiunii, și până la achitare, plus 100 lei cheltueli de judecată.

În contra acestei sentințe au declarat apel Iulius Grünfeld și Hertha Grünfeld, fostă Fischer, în ce privește fondul acțiunii, precum și Leopold Fischer, care a rămas nemulțumit pe cheltuelile de judecată.

Acestea fiind faptele.

Având în vedere că acțiunea lui Leopold Fischer, ca soț dotal, consistă din aceea ca socrul său Iulius Grünfeld să fie obligat să-i plătească suma de 30.000 lei, ce acesta a constituit ca zestre ficei sale Herta Grünfeld, la trecerea ei în căsătorie cu dânsul, sumă, care deși se zice în actul dotal că a primit-o, în realitate însă nu i s'a numărat, introducând în cauză și pe soția sa Hertha Fischer;

Având în vedere că, apelanta Hertha Grünfeld, mai înainte de orice discuțiune asupra fondului, a ridicat incidentul că la 18 Ianuarie 1914, devenind văduvă prin desfacerea căsătoriei, mai înainte de pronunțarea sentinței tribunalului, după cum se constată din certificatul ofițerului stării civile din București, și fiind minoră, rezultă că azi, în apel, nu se poate prezenta în persoană și numai reprezentată de un tutor și explică această minoritate astfel: că, mai înainte de a se căsători, eră supusă austro-ungară, după cum dovedește cu actul de naționalitate al tatălui său, Iulius Grünfeld; că, deși prin căsătorie, conform legilor române, a căpătat naționalitatea soțului său Leopold Fischer, care este supus român, în urmă însă divorțând, a recăpătat naționalitatea de origină și, după legile austro-ungare, majoritatea fiind fixată la 24 ani, n'a atins această vârstă, după cum se poate constata din actul său de naștere;

Având în vedere că, rezolvarea acestui incident depinde de chestiunea de a se ști care sunt efectele căsătoriei și ale divorțului asupra femeii, din punct de vedere al naționalității;

Având în vedere că, prin art. 19 din codul civil, se spune în mod expres că, româncea care se va căsători cu un străin, va urmări condițiunea soțului, adăogând că devenind văduvă, ea va recăpăta calitatea de româncă, iar prin art. 12 se arată că, străina ce se va căsători cu un român, se va considera de româncă, fără a se mai zice nimic, care va fi condițiunea ei când va deveni văduvă;

Având în vedere că, în cazul art. 19 spunându-se categoric că româncea căsătorită cu un străin, urmează condițiunea soțului său, și devenind văduvă, își redobândește calitatea de româncă, iar în cazul art. 12, legea prevăzând că străina ce se va căsători cu un român, se va considera româncă, și nezicând nimic, care va fi condițiunea ei când va deveni văduvă, de aci rezultă învederat, prin argumentul *a contrario*, că străina căsătorită cu un român și apoi devenită vă-

duvă, își păstrează naționalitatea dobândită prin căsătorie, adică rămâne româncă, rațiunea legiuitorului fiind de a favoriza naționalitatea română;

Având în vedere că, afară de aceasta, este un principiu necontestat de drept, că naționalitatea nu se poate pierde decât printr'unul din modurile exprese și limitativ enumerate de lege, neputându-se proceda prin analogie la excluderi sau pierderi de naționalități; or, nu există nici un text în legislațiunea noastră, care să facă din văduvia femeii, provenită prin divorț sau moartea soțului, o cauză de pierderea naționalității sale de româncă;

Având în vedere că, din aceste considerațiuni rezultând că apelanta Hertha Grünfeld, după ce a divorțat de soțul său Leopold Fischer, a rămas româncă, apoi, majoritatea ei trebuie calculată după legile țării noastre, iar nu după legile austro-ungare.

Că, după legea română, majoritatea fiind la 21 ani și fiind constatată că apelanta a împlinit această vârstă, urmează că dânsa are capacitatea de a stă în instanță personal, fără a fi reprezentată prin tutor, și astfel incidentul cată a fi respins ca nefondat.

Având în vedere că, apelanta Hertha Grünfeld a mai ridicat incidentul, că acțiunea lui Leopold Fischer față de dânsa trebuie anulată, de oarece, la intentarea acțiunii, dânsa fiind căsătorită cu numitul, acesta nu i-a dat autorizațiune conform legii, de a sta în judecată;

Având în vedere că, din combinațiunea art. 197 și 198 c. civ., rezultă că femeia nu poate porni judecată și nici nu poate sta în instanță ca pârâtă fără autorizația bărbatului;

Având în vedere că, din spiritul și litera legii, rezultă că, o asemenea autorizațiune poate fi nu numai expresă, dar și tacită atunci când din împrejurările de fapt se poate deduce că bărbatul a voit să-i dea autorizațiunea;

Având în vedere că, în speța de față, deși nu există o autorizațiune expresă din partea lui Leopold Fischer, există însă, în mod vădit, o autorizațiune tacită, care rezultă din faptul că el însuși fiind acela care a introdus în cauză pe soția lui, prin aceasta chiar, a înțeles să-i dea autorizațiune de a stă în judecată, căci ar fi un *non sens* și o inconsecvență juridică ca, pe de o parte, soțul să voiască a se judeca cu soția lui, iar pe de altă parte, să refuze a-i da cuvenita abilitare pentru ca soția să se poată apăra;

Că, astfel fiind, incidentul devine nefondat și urmează a se respinge.

Având în vedere că, apelanta Hertha Grünfeld a mai cerut, înainte de discuțiunea asupra fondului, scoaterea sa din proces, susținând că dânsa urmând a intentă mai târziu acțiune fostului ei soț pentru restituirea dotei, n'are ce căută azi în instanță ca simplă asistentă, iar apelantul Leopold Fischer a obiectat că, numita trebuie să fie menținută, pentru ca hotărîrea ce se va da să-i fie opozabilă;

Având în vedere că, din principiile generale de drept rezultă că, atunci când doi sau mai mulți pârâți sunt chemați în judecată, unul din ei nu poate cere scoaterea sa din cauză, oridecâteori se stabilește că reclamantul are un interes legitim de a-l reține alături de ceilalți pârâți, căci altfel ar fi a se nesocoti însuș fundamentul acțiunii, fără de care dreptul nu poate fi pus în mișcare;

Având în vedere că, în speță, interesul reclamantului Fischer reese în mod evident din aceea că, dacă el reușește să dobândească, față de socrul său Grünfeld și de Hertha Grünfeld, că cel dintâi nu i-a numărat dota și că astăzi s'ar găsi în neputință de a i-o plăti. numitul Fischer se pune la adăpostul unei eventuale acțiuni de restituire a dotei și de daune din partea fostei sale soții, prin aceea că hotărîrea ce se da azi va fi opozabilă și acesteia;

Având în vedere că, legalitatea menținerii apelanței în instanță mai rezultă și din dispozițiunile art. 68 al. 2 pr. civ., invocat de apelantul Fischer, în care se spune că mai multe persoane pot fi împreună pârâte, când este între ele o legătură de interes cu privire la pricină și când dreptul sau obligațiunea lor stă pe acelaș temeiu juridic sau de fapt; or, în speță, se constată că dreptul pârâtei Hertha Grünfeld la proprietatea dotei stă pe acelaș temeiu juridic: *actul dotal*, din care decurge și obligațiunea pârâtului Grünfeld de a plăti dota lui Leopold Fischer, ca administrator legal al ei, dacă s'ar constată că în realitate acesta n'a primit-o;

Că, regula din menționatul articol este dictată în interesul unei bune administrațiuni a justiției, care cere ca numărul proceselor să fie simplificat și să se evite pronunțarea unor hotărîri contrazicătoare;

Că, astfel fiind, și acest incident cată a fi respins.

In fond,

In ceea ce privește apelul lui Iulius Grünfeld:

Având în vedere că reclamantul Leopold Fischer,

pentru a stabili că socrul său Iulius Grünfeld nu i-a numărat suma de 30.000 lei, dota, deși se zice prin actul dotal că i-a numărat-o, a cerut, înaintea tribunalului, susținând că, potrivit principiilor de drept consacrate de doctrină și jurisprudență, care permit proba cu martori, atunci când este un început de dovadă spre a se stabili contrariu celor declarate de părți într'un act autentic, — să i se admită această dovadă, ceea ce tribunalul a făcut, ascultând martorii propuși;

Că, în urmă, tribunalul, întemeindu-se pe interogatorul pârâtului Iulius Grünfeld, pe presumpțiunile invocate de reclamant și pe declarațiunile martorilor ascultați, a stabilit că dota n'a fost numărată de către Grünfeld ginerelei său Fischer;

Având în vedere că, Curtea, examinând dovezile invocate la prima instanță și adoptând în totul motivele de drept și de fapt din sentința tribunalului, își formează convingerea că, într'adevăr, plata dotei nu s'a făcut în realitate, deși în actul dotal Leopold Fischer declarase că i-s'a înnumărat;

Având în vedere că, ceea ce întărește și mai mult convingerea Curței asupra acestui punct, este faptul că, azi în instanță, mandatarii apelantului Iulius Grünfeld, au declarat, atât oral cât și prin concluziunile scrise, că nu mai susțin apelul din acest punct de vedere, recunoscând că plata dotei nu s'a făcut de Grünfeld lui Fischer;

Având în vedere că, odată stabilit faptul neplăței dotei, Leopold Fischer a cerut ca Iulius Grünfeld să fie obligat la această plată, cu dobânda legală dela data intentării acțiunii și până la achitare, sau în tot cazul s'o consemneze la Cassa de depuneri și consemnațiuni;

Având în vedere că, apelantul Grünfeld a obiectat că, Leopold Fischer nu mai este în drept azi de a cere plata dotei, întrucât divorțul fiind înscris în registrele stării civile la 18 Ianuarie 1914, calitatea lui de soț a încetat;

Având în vedere că, într'adevăr, dacă Leopold Fischer, în calitatea sa de fost soț dotal, a fost îndrituit azi ca să ceară să se constate că dota nu i s'a înnumărat, nu este mai puțin adevărat că el nu mai poate cere azi plata acelei dote, întrucât este constatat că nu mai are calitatea de soț și întrucât drepturile sale de administrator legal al dotei au încetat;

Că, deși, potrivit dispozițiunile art. 1271 și urm. c. civ., bărbatul este obligat să restituie dota fostei sale

soții, în cazul de față însă, Fischer rămâne exonerat de această restituire, întrucât se constată că dota nu i s'a plătit, rămânând ca Hertha Grünfeld, care de altfel până acum n'a cerut restituirea ei, să se adreseze tatălui său, Iulius Grünfeld, ca să i-o plătească, de va crede de cuviință;

Având în vedere însă că, fiind stabilit că la 21 Februarie 1913, data intentării acțiunii, Leopold Fischer a avut calitatea de soț dotal, și aceasta până la 18 Ianuarie 1914, data defacerii căsătoriei, apoi, el este în drept să ceară dela Iulius Grünfeld ca să-i plătească venitul la capitalul dotal de 30.000 lei, care este dobânda legală de 5%, ceea ce face suma de 1.366 lei 65 bani;

Că, astfel fiind, apelul lui Iulius Grünfeld cătă a fi admis numai în parte, constatându-se că el nu a numărat lui Leopold Fischer dota de 30.000 lei, și obligându-l să plătească acestuia suma de 1.366 lei 65 bani, ca venit dotal.

Asupra apelului făcut de Hertha Grünfeld:

Având în vedere că, apelul numitei are de obiect cererea de a fi scoasă din proces și de a se anula acțiunea lui Leopold Fischer față de dânsa, întrucât nu i s'a dat autorizațiunea maritală de a stă în judecată, declarând, prin mandatorii săi, atât oral cât și prin concluziunile scrise, că n'are nimic de obiectat în privința neplăți dotei de către tatăl său Iulius Grünfeld;

Având în vedere că, din considerațiunile dejă arătate mai sus, rezultă că apelul numitei este neîntemeiat și urmează a se respinge ca atare.

Asupra apelului făcut de Leopold Fischer:

Având în vedere că, prin acest apel, Leopold Fischer susține pur și simplu că cheltuelile de judecată în sumă de 100 lei, la care a fost obligat Iulius Grünfeld de către prima instanță, sunt prea mici, și cere să i-se acorde o sumă mai mare;

Având în vedere că, apelantul cu nimic nu justifică mărirea acestor cheltueli, așa că apelul devine nefondat.

Având în vedere și cererea de cheltueli de judecată făcută de apelantul Iulius Grünfeld, Curtea, apreciind, le fixează la suma de 100 lei și obligă pe Leopold Fischer a le plăti.

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier Al. Dem. Oprescu, admite, în parte, apelul lui Iulius Grünfeld, respinge pe celelalte, etc.

Semnăți: St. Mladoveanu, Al. Dem. Oprescu, M. Balș,
P. Hagiopol, I. Ionescu-Dolj.

Observație. — Decizia Curței din București, ce publicăm astăzi, cuprinde mai multe chestii de drept interesante. Vom zice câteva cuvinte numai în privința punctului relativ la naționalitatea femeii măritate.

Codul italian dispune anume, prin art. 9 din codul civil, că străina care a devenit italiană prin căsătoria sa cu un Italian, *păstrează în văduvie naționalitatea dobândită prin însoțirea ei* ¹⁾.

Această soluție este adevărată și la noi, cu toate că art. 12 din codul nostru civil păstrează tăcerea asupra acestui punct. În adevăr, din momentul căsătoriei sale cu un Român, femeia străină are un drept câștigat la naționalitatea română, și nu există nici o cauză binecuvântată care s'o facă să piardă această naționalitate.

Să nu se zică că străina, care a devenit româncă prin căsătoria sa cu un Român, ar redeveni de drept străină prin moartea bărbatului sau prin transcrierea sentinței de divorț, după cum Româncea care și-a pierdut naționalitatea prin căsătoria ei cu un străin, redevine de drept Româncă în văduvie, în baza art. 19 C. civ., căci copiii acestei femei fiind Români, unitatea familiei cere ca și mama lor să fie tot Româncă, pentru ca să le poată însuflă iubirea patriei române, iar nu iubirea unui neam străin. Jurisprudența noastră s'a pronunțat până acum în acest sens. Vezi C. București și Trib. Roman, *Dreptul* din 1897, No. 1, p. 6 și *Cr. judiciar* din 1912, No. 81, p. 955. Tot în acest sens este și jurisprudența franceză. Vezi deciziile citate în tom. I al Coment. noastre, p. 312, nota 1 (ed. 2-a), la care trebuie să adăugăm Trib. com. Paris, *J. Clunet*, anul 1906, p. 163. Tot în acest sens se pronunță și doctrina franceză. Vezi Demolombe, I, 168 *bis*; T. Huc, I, 265; Thiry, I, 84; De la Bigne de Ville-neuve, *Éléments de droit civil*, I (singurul volum apărut), 122, p. 107 (Paris, 1902); Baudry et Fourcade, *Des personnes*, I, 428; Beudant, *Cours de droit civil français (L'état et la capacité des personnes)*, I, 33, p. 57; Laurent, *Droit civil international*, III, 169; Weiss, *Tr. théorique et pratique de droit international privé*, I, p. 513; Despagnet, *Précis de droit international privé*, 132, pg. 422 (ed. 5-a, revăzută de prof. Ch. de Boeck); Surville et Arthuys, *Cours élément. de droit international privé*, p. 89, nota 1 (ed. 5-a); Cogordan, *De la nationalité*, p. 258 (ed. 1-a), p. 277 (ed. 2-a); Aubry et Rau, I, § 73, pg. 409, text și nota 23 (ed. 5-a); Massé-Vergé, I, § 56, p. 75; Zachariæ, *Handbuch*

1) «Iată cum se exprimă acest text: «*La dona straniera che si marita a un cittadino, acquista la cittadinanza e la conserva anche vedova*». Vezi și art. 15 din legea asupra calității de supus bulgar, dela 31 Decembrie 1903, tradus la finele acestei observațiuni.

des französischen Civilrechts, I, § 55 (73), p. 166 (ed. Crome) ²⁾. Vezi și Vincent et Pénaud, *Dictionn. de droit international privé*, v° *Nationalité*, 199, care citează în sens contrar, părerea lui Serrigny, *Droit public*, I, pag. 149 și o sentință a trib. din Bruxelles din 21 Febr. 1828.

Rămâne însă bine înțeles că străina devenită astfel româncă, este liberă de a opta pentru naționalitatea ei de origină, fiindcă nimeni nu poate să fie Român în contra voinței sale; însă, în asemenea caz, copiii vor rămânea tot Români, fiindcă ei sunt născuți din părinți români, și numai voința lor le poate ridica această calitate, la majoritatea lor.

Art. 15 din legea dela 31 Decembrie 1903, asupra calității de supus bulgar, dispune anume că «străina care a devenit supusă bulgară prin căsătoria ei cu un supus bulgar, poate, în urma desfacerei căsătoriei, să renunțe la calitatea de supusă bulgară, cu osebită declarație, făcută conform art. 30 din această lege» ³⁾.

D. ALEXANDRESCO

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIUNEA III

Audiența dela 9 Octombrie 1914

Președinta d-lui N. Hiotu, președinte

Leopold C. Fischer cu Iulius Grünfeld și alta

ACT AUTENTIC.— DECLARAȚIE DE PRIMIREA DOTEL.— DOVADĂ CONTRARIE.— MARTORI.— ADMISIBILITATE.— ART. 1173 C. CIV.

Dispozițiunile dintr'un act autentic putând fi atacate, fie prin înscrierea în fals, când acele dispozițiuni sunt constatate *de visu* de către judecătorul care a instrumentat, fie prin proba contrarie, când e vorba numai de simple afirmațiuni ale părților contractante, rezultă că proba cu martori este admisibilă pentru a se dovedi, contrar afirmațiunei dintr'un act dotal, că în momentul autentificării lui, dota nu a fost numărată de constituitor.

2) Iată cum se exprimă acest din urmă autor: «*Eine Fremde, welche einen Franzosen heirathet, erlangt die Nationalität ihres Mannes (Uxor sequitur statum mariti). Sie behält diesen stand als auch Wittwe oder wenn sie von dem Manne geschiedet wird*».

3) Iată cum se exprimă art. 30 din legea menționată: «Declarațiile, fie de abținere, fie de renunțare la calitatea de supus bulgar, se fac verbal înaintea judecătorului de pace, în circumscripția căruia trăește declarantul, pentru care se formează osebit act, care se subserie de judecător și de declarant. Ele se pot face și de alte persoane, împuternicite cu procură specială pentru aceasta. Actul care se formează de judecătorul de pace, se face în dublu exemplar. Declarantul este însoțit de doi martori, cari atestă identitatea lui. În susținerea declarației sale, el este dator să prezinte actele necesare, arătând și actul său de botez, precum și acele ale copiilor săi minori, împreună cu traducerea lor, dacă sunt în limbă străină. Când declarantul trăește în străinătate, declarațiunile de mai sus se fac reprezentanților diplomatice sau consulilor».

No. 621.— Admisă acțiunea intentată de Leopold C. Fischer contra lui Iulius Grünfeld și Hertha Grünfeld, pentru plata dotei prevăzută în actul său dotal.

S'au prezentat: reclamantul, asistat de d-l. avocat V. Athanasovici, și părâții, prin d-nii avocați Al. și Em. Ottulescu.

Tribunalul,

Asupra acțiunii intentate de Leopold C. Fischer contra lui Iulius Grünfeld, cu petițiunea înregistrată la No. 9828 din 21 Februarie și No. 7281 din 19 Martie 1913, prin care cere ca acesta din urmă să fie condamnat a-i plăti suma de 30.000 lei, prevăzută în actul dotal autentificat la No. 21623 din 1912 a trib. Ilfov, secția de notariat, sumă ce i-a constituit ca dotă la trecerea în căsătorie a fiicei părâtului cu reclamantul și pe care în realitate nu i-a numărat-o, deși reclamantul declară în actul dotal că a primit-o;

Considerând că, pentru rezolvarea acestui litigiu, fiind dat că un act autentic face deplină credință, în privința oricărei persoane, despre dispozițiunile și convențiunile ce constată, trebuie a se ști, în primul loc, dacă aceste constatări pot fi vr-o dată atacate și anume cum? Or, atât doctrina cât și jurisprudența, au stabilit că, dispozițiunile dintr'un act autentic, pot fi atacate, fie prin înscrierea în fals, fie prin facerea probei contrare, după cum acele dispozițiuni sunt constatate, de *de visu* de către ofițerul public care a instrumentat sau sunt afirmațiunile părților contractante;

Având în vedere că, în speță, fiind a se dovedi contrar unei afirmațiuni făcută de una din părțile contractante, și anume că ar fi primit suma prevăzută în contract, dovada contrarie este admisibilă;

Considerând că reclamantul, în dovedirea acțiunii sale, a cerut proba cu martori;

Considerând că tribunalul, prin jurnalul său din 4 Martie 1914, pentru motivele cari se văd dezvoltate în acel jurnal, a admis dovada cu martori, pentru a se stabili că, în momentul subscrierii și autentificării actului dotal, care face obiectul acestui proces, nu s'a numărat nici o sumă reclamantului Leopold Fischer;

Considerând că, din depozițiunea martorului Em. Mărculescu, avocat, audiat sub prestare de jurământ, în ședința publică din 12 Iunie 1914, reese în mod evident că, în momentul autentificării actului dotal înaintea tribunalului de notariat Ilfov, nu s'a numărat nici o sumă de bani reclamantului;

Considerând că acest lucru a fost de asemenea recunoscut de părâtul Grünfeld Iulius, la interogatorul ce i s'a luat în ședința dela 8 Octombrie 1913, declarând că a numărat reclamantului dota de 30.000 de lei chiar în ziua autentificării actului dotal, la primul etaj al magazinului «Foto-glob», fără ca să mai fie nimeni de față;

Considerând că, în favoarea reclamantului mai exi-

stă și o prezumpțiune destul de puternică și anume că nu se poate admite ca un constituitor de dotă și în special un om de afaceri, să încredințeze o dotă în numerar, fără nici o garanție din partea viitorului ginere, care nu aveà nici un fel de avere.

Știut e că, în mod obicinuît, dotele în numerar se consemnează la Casa de Depuneri și se iau toate garanțiile pentru păstrarea lor; or, e greu de admis că părâtul Grünfeld, fără nici o precauțiune și după cum o declară, nefiind nimeni de față, să fi încredințat viitorului său ginere suma destul de importantă de 30.000 lei, cu atât mai mult cu cât, din chiar scrisoarea părâtului, adresată reclamantului în ajunul autentificării actului și care se află la dosar, se vede că între părât și reclamant nu prea există multă încredere;

Că, așa fiind, întrucât reclamantul, cu martori, cu presumpțiuni, cât și cu interogatorul părâtului, și-a dovedit acțiunea sa;

Considerând că părâtul cu nimic nu dovedește alegațiunea sa că ar fi numărat banii în altă parte în ziua autentificării actului, găsește că cererea reclamantului este fundată și urmează a fi admisă;

Având în vedere și cererea părâtei Hertha Grünfeld de a fi scoasă din acest proces, întrucât hotărîrea, oricare ar fi soluția dată, nu-i poate fi opozabilă;

Considerând că, întrucât dânsa a luat parte la autentificarea actului dotal, pe care l-a și scris, și cum prin această hotărîre se constată că una din condițiunile esențiale ale existenței acestui contract nu s'a îndeplinit, este bine, pentru o bună administrație a justiției, ca această constatare să se facă față cu toate părțile cari au luat parte la acest contract, pentru ca hotărîrea să fie tuturor opozabilă.

Pentru aceste motive, admite acțiunea.

Semnați: N. Hiotu, E. Donici.

Deschiderea anului judecătoresc 1915—1916

Martți, 1 Septembrie, Curțile și tribunalele și-au reluat activitatea lor judecătorească.

Compunerea secțiilor pentru anul care s'a deschis s'a făcut după cum urmează:

Inalta Curte de casație

Prim-președinte, d-l G. N. Bagdat.

Secțiunea I.— Președinte, d-l C. R. Manolescu; consilieri, d-nii: B. Bossy, Al. D. Dobriceanu, Gr. Ștefănescu, I. N. Stambulescu, Al. Alessiu, N. Procopescu, C. Sărățeanu, D. Florescu.

Secțiunea II.— Președinte, d-l V. Râmniceanu; consilieri, d-nii: I. Cerkez, Gh. Stoicescu, C. Marinescu, Gr. N. Raicoviceanu, G. V. Buzdugan, C. Nicolescu, C. G. Rătescu, Al. Procopiu.

Secțiunea III.— Președinte, d-l I. Duca; consilieri, d-nii: P. Ionescu, D. G. Tăzlaşoanu, G. Flaișlen, Th. Crivăț, A. Suci, Em. Anastasiu, Al. G. Hinna, St. Miculescu.

Parčetul Inaltei Curți.— Procuror general, d-l Scarlat Popescu; procurori de secțiune, d-nii: St. Stătescu, N. Zamfirescu, M. Vidrașcu.

Curtea de apel din București

Secțiunea I. — Prim-președinte, d-l Oscar N. Nicolescu; consilieri, d-nii: St. Mladoveanu, Lazăr Munteanu, P. Hagiopol, N. Bădescu-Roșiori, I. Dimancea.

Secțiunea II. — Președinte, d-l Fr. Papp; consilieri, d-nii: V. Antinescu, Al. Dem. Oprescu, M. Balș, I. Coandă, I. Ionescu-Dolj.

Secțiunea III. — Președinte, d-l N. C. Schina; consilieri d-nii: Em. Miculescu, D. Mavrodin, Gh. A. Mavrus, N. Săulescu, Al. Iuca.

Secțiunea IV. — Președinte, d-l M. Gr. Ciocărdia; consilieri, d-nii: D. G. Maxim, I. Baștea, Șt. Urlățeanu, Eft. Antonescu, C. Oprescu.

Camera de punere sub acuzare. — D-nii consilieri: D. Mavrodin, I. Coandă și P. Hagiopol.

Parchetul general. — Procuror general prin delegațiune, d-l Ar. Alexandrescu; procurori de secțiune, d-nii: G. A. Drăghici, C. I. Protopopescu, Gr. Săvescu, C. Bossie.

Tribunalul Ilfov

Secțiunea I com. — Prim-președinte, d-l N. Algiu; judecători, d-nii: N. N. Ioanid, B. Cantargief, I. Slătineanu, I. Cernățeanu, A. Cantacuzino; supleant, d-l A. Boboc.

Secțiunea II com. — Președinte, d-l Titu Magheru; judecători, d-nii: Andrei A. Rădulescu, Gh. Pop-Șerbănescu, C. Tatovici; supleant, d-l N. Stanovici; jude-instructor, d-l C. Negrea dela cab. I.

La serviciul Sindicatului au fost delegați d-nii judecători N. Ioanid și Adolf Cantacuzino, dela secția I com., și C. Tatovici, dela secția II com.

Secțiunea de Notariat. — Președinte, d-l C. Antoniadă; judecători, d-nii: Luciliu Ștefănescu, N. Stănescu, V. Marcovici; supleant, d-l Siliu Rădulescu.

Secțiunea I civ.-cor. — Președinte, d-l Ion Gh. Manu; judecători, d-nii: V. Periețeanu-Buzău, I. Curtovici; supleant, d-l C. Tatușescu; jude-instructor, d-l Gh. Niculescu-Bolintin dela cab. IV.

Secțiunea II civ.-cor. — Președinte, d-l Gr. Ferichide; judecători, d-nii: C. Sturdza, Em. Văcăreanu; supleant, d-l Gh. Popescu; jude-instructor, d-l Gh. Duca dela cab. II.

Secțiunea III civ.-cor. — Președinte, d-l Gh. Slătineanu; judecători, d-nii: D. Cernescu, P. Davidescu; supleant, d-l M. Dumitrescu; jude-instructor, d-l I. Glogoveanu dela cab. I I.

Secțiunea IV civ.-cor. — Președinte, d-l I. Marinovici; judecători, d-nii: C. H. Rosetti, C. Cătuneanu; supleant, d-l C. Prodan; jude-instructor, d-l Paul Iliescu dela cab. V.

Parchetul tribunalului Ilfov. — Prim-procuror, d-l D. Diaconescu; procurori, d-nii: C. Robescu, Em. Cerkez, N. Păunescu, N. Racoviceanu, Oct. Lecca, Al. Costin, Eug. Donici.

Curtea de apel din Iași

Secțiunea I. — Prim-președinte, d-l I. Th. Burada; consilieri, d-nii: C. N. Busdugan, Em. Grigorovici, V. Erbiceanu, Eug. Bonachi, D. Volanschi.

Secțiunea II. — Președinte, d-l Gh. Sturdza; consilieri, d-nii Em. Cernătescu, P. Părăianu, D. Antonoseu, Ghinea-Ionescu, Iulia Teodorescu.

Camera de punere sub acuzare. — D-nii consilieri Em. Cernătescu, C. N. Busdugan și D. Volanschi.

Curtea de apel din Craiova

Secțiunea I. — Prim-președinte, d-l D. Gârleșteanu; consilieri, d-nii: M. Măinescu, Al. Cernătescu, T. A. Brăiloiu, C. Neațu, C. Marinescu.

Secțiunea II. — Președinte, d-l C. Mitescu; consilieri, d-nii: I. Sinescu, Al. Radian, B. Brezeanu, P. Patriciu, Dartanian Nicolescu.

Camera de punere sub acuzare. — D-nii consilieri M. Măinescu, B. Buzdugan și P. Patriciu.

Curtea de apel din Galați

Secțiunea I. — Prim-președinte, d-l Al. Bărsescu; consilieri, d-nii: N. Dumitrescu, Corneliu Botez, I. Cernescu, A. Peretz, I. Părvulescu.

Secțiunea II. — Președinte, d-l V. Tătaru; consilieri, d-nii: V. Bălășescu, C. Sărățeanu, C. Vasiliu-Dolj, Xenofon Andronescu, M. Patron.

Camera de punere sub acuzare. — D-nii consilieri Al. Peretz, M. Patron și Xenofon Andronescu.

Curtea de apel din Constanța

Președinte, d-l D. Istrati; consilieri, d-nii: I. Hagiescu-Miriște, N. Penculescu, D. Moscu, Stelian Bonea, C. Climescu, Al. Anastasiu și M. I. Dumitriu.

Camera de punere sub acuzare. — D-nii consilieri N. Penculescu, Al. Anastasiu și M. Dumitriu.

BULETINUL PUBLICAȚIUNILOR JUDICIARE

Tribunalul Ilfov, secția I comercială

Ordonanța No. 3030. — 12 August 1915.

Noi, primul președinte,

Având în vedere petiția înreg. la No. 39615 din 1915, prin care d-l Manliu cere a se îndeplini formalitățile legale cu privile la pierderea copiilor contractelor No. 82632 și 83170, cu data de 16 Aprilie și 15 Iunie 1915, prin care se constată că a luat cu împrumut dela Banca Națională a României lei 40.000, contra unui depozit în gaj de lei 94.200 scrisuri rurale 5 la sută 13.000, și recipisa de depozit liber No. 12991 de lei 81.200; cum și recipisele de depozit liber No. 13493 din 16 Ianuarie 1913 și No. 14722 din 17 Iulie 1914, prin care se constată că a depus în păstrare la Banca Națională a României efecte în valoare nominală de lei 5850, în 18 acțiuni ale Băncii Agricole.

Având în vedere că petiționarul a dovedit în fața tribunalului atât proprietatea cât și pierderea acestor titluri; Văzând și dispozițiunile art. 355 c. com.

Ordonăm :

Că oricine va găsi copiile contractelor cu No. 82632 și 83170, cu data 16 Aprilie și 15 Iunie 1915, prin care d-l I. Manliu a luat cu împrumut dela Banca Națională a României lei 40.000, contra unui depozit în gaj de lei 94.200, valoare nominală în scrisuri rurale 5 la sută 13.000 și recipisa de depozit liber No. 12991 de lei 81.200; precum și recipisele de depozit liber No. 13493 din 16 Ianuarie 1913 și No. 14722 din 17 Iulie 1914, prin care se constată că d-l I. Manliu a depus în păstrare la Banca Națională a României efecte în valoare nominală de lei 5.850, în 18 acțiuni ale Băncii Agricole, să le prezinte la grefa acestui tribunal în termen de 40 zile dela publicarea prezentei ordonanțe în *Monitorul Oficial*, cunoscând că, în caz contrariu, se vor declara nule și fără valoare față de posesorii lor.

Prezenta ordonanță se va afișa în sala tribunalului, la sindicul Bursei și la Primăria Capitalei și se va publica în *Monitorul Oficial* și ziarele *Dreptul* și *Epoca*.

Prim-președinte s. v., **T. MAGHERU.**

Grefier, *A. Predescu.*